

Sygn. akt V ACa 576/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2012r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Kurzeja (spr.)
Sędziowie:	SA Grzegorz Stojek SA Anna Tabak
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2012r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa S. C.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 19 czerwca 2012r., sygn. akt II C 197/10

1. oddała apelację;
2. nie obciąża powódki kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt V ACa 576/12

Uzasadnienie.

Powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanych: M. H., J. D. oraz Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Okręgowego w R. zadośćuczynienia w kwocie 360.000 zł. W motywach swego żądania podała, że pozwani sędziowie bezprawnie naruszali jej dobra osobiste takie jak: czas, zdrowie i pieniądze w toku postępowań toczących się z jej udziałem przed Sądem Rejonowym w Raciborzu. Pozwana H. D. szykanowała ją i gnębiła, działała stronnictwo i niezgodnie z prawem, gdyż o wydany przez nią wyrok został oparty na podstawie kłamstw pozwanego oraz świadków. Z kolei pozwany D., pełniący funkcję (...) sądu, nie sprzeciwiał się takiemu traktowaniu powódki, pomimo składanych przez nią skarg, gdyż łączą go z pozwaną relacje rodzinne.

Prawomocnym wyrokiem częściowym z dnia 5 kwietnia 2011r. powództwo skierowane przeciwko M.H. i J. D. zostało oddalone. Rozstrzygnięcie to było wynikiem ustalenia, że pozwani podejmowali działania w ramach porządku prawnego, w granicach zastrzeżonych kompetencji, na określonej podstawie prawnej oraz w celu urzędowym i powódka nie wykazała by w swoich działaniach wykroczyli poza materię potrzebną do wydania rozstrzygnięcia.

Wyrokiem końcowym z dnia 19 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo skierowane przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa ustalając, co następuje.

Powódka swoje roszczenie zasądzenia kwoty 360 000 zł opiera na wyliczeniu szkody niemajątkowej, której doznała ze strony R. P., przeciwko któremu, w roku 2003, przed Sądem Rejonowym w Raciborzu wytoczyła proces o zakaz naruszania posiadania (sygn. akt IC 106/03). W postępowaniu tym wykorzystywała przysługujące jej środki procesowe; złożyła apelację, która została oddalona, a także wniosek o wyłączenie sędziego. W toku procesu wykorzystywała również tryb skargowy. Okoliczność, że ostatecznie proces przegrała a skargi zostały oddalone nie oznacza, że ponownie w toku procesu o naruszenie dóbr osobistych sąd orzekający jest uprawniony do sprawowania ponownej kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. Niezadowolenie powódki z niekorzystnego orzeczenia nie stanowi dostatecznej podstawy do przyjęcia bezprawności działania sędziego.

Powódka nie przedstawiła również orzeczenia sądu o niezgodności z prawem kwestionowanego przez powódkę wyroku, co skutkuje oddaleniem jej żądania z braku podstaw z art. 23,24,448 i 417 § 1 k.c.

W apelacji od powyższego wyroku powódka zarzucając Sądowi Okręgowemu, że wyrok ten „w żadnej części swego uzasadnienia nie ma oparcia w bezspornych dowodach, faktach i stanowi zlepek nieprawdziwych faktów, przeinaczeń, świadomych niedomówień wypaczających rzeczywistość i prawdę obiektywną” domagała się wydania wyroku sprawiedliwego, zgodnego z Konstytucją RP. Wskazała, że wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego nie kwestionuje ona prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu zapadłego w sprawie o sygn. IC 106/03, gdyż w swoim piśmie procesowym z dnia 19 czerwca 2012 r. oświadczyła jednoznacznie, że nie chce aby ją posądzano oto, że nie jest z tego wyroku zadowolona, zaś w piśmie z dnia 10 marca 2012 r. wskazała wyraźnie, że swoje żądanie wywodzi z faktu wykroczenia przez pozwaną, a tym samym Skarb Państwa, w swoich działaniach poza materię potrzebną do wydania rozstrzygnięcia i naruszenia w ten sposób jej – chronionych konstytucyjnie - dóbr osobistych. Na uzasadnienie swojego przekonania o braku obiektywizmu pozwanej, która w przekonaniu skarżącej (...), powołała się w apelacji i dalszych pismach procesowych na orzeczenia wydane w postępowaniu administracyjnym i decyzję Wojewody (...) z dnia 4 marca 2010 r. stwierdzającej nieważność wydanego R. P. pozwolenia na budowę. Fakt ten – zdaniem skarżącej „w sposób oczywisty stawia w złym świetle pozwaną oraz Skarb Państwa ponieważ przestępca, który wyłudził pozwolenie na budowę „nie może być nagradzany kosztem pokrzywdzonego”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej stawianym pozwanym, wobec których powództwo zostało prawomocnie oddalone wyrokiem częściowym z dnia 5 kwietnia 2011 r., a które stanowią – co jednoznacznie wyjaśniła skarżąca w apelacji, podstawę jej żądania kierowanego w stosunku do pozwanego Skarbu Państwa stwierdzić należy, że zarzuty te na obecnym etapie postępowania nie mogą być brane pod uwagę wobec związania Sądu Apelacyjnego zapadłym w sprawie niniejszej wyrokiem częściowym wydanym w oparciu o ustalenie, że pozwani sędziowie podejmowali działania w ramach porządku prawnego i w granicach zastrzeżonych im ustawowo kompetencji, a powódka nie wykazała, by przekroczyli granice niezbędne do wydania rozstrzygnięć zapadłych z ich udziałem.

Z tego również powodu ustalony stan faktyczny nie dawał podstawy do przyjęcia odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa za działania podejmowane przez jego funkcjonariuszy z braku przesłanek warunkujących z art. 417 § 1 k.c. jego odpowiedzialność.

Z kolei wobec tego, że w sprawie niniejszej powódka nie dochodziła naprawienia szkody wyrządzonej w wyniku wydania niezgodnego z prawem orzeczenia odpada potrzeba ustosunkowywania się do podnoszonych w apelacji

twierdzeń, związanych z wyrażonym przez ten Sąd stanowiskiem, że przepis art. 417¹ § 2 k.c. regulujący możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności władze publiczna za szkodę wyrządzoną wydaniem niezgodnego z prawem orzeczenia wymaga uzyskania tzw. prejudykatu, jakoby były nim przedstawiane przez skarżącą orzeczenia zapadłe w postępowaniu administracyjnym.

Z powyższych względów i na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia art. 102 k.p.c., a to wobec trudnej sytuacji materialnej i rodzinnej powódki.